

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

Fjellhamar kirke 30. september 2018

Johannes 7, 14 – 17

PREKEN

FRONTENE HARDNER TIL

Prekenteeksten i dag er et lite glimt, en liten episode, fra en diskusjon, eller konflikt hvor frontene hardnet gradvis mer og mer til. Jødernes ledere, prestene og de skriftlærde, hadde allerede murret over den snekkersønnen fra Nasaret som brukte, ikke bare pompøse ord om seg selv, men radikale og blasfemiske. Vi vet jo godt hvem både moren og faren hans er!

Rett før vår tekst hadde Jesus sagt at han var verdens brød, at hans kropp skal spises og hans blod drikkes. Da står det at ”etter dette trakk mange av disiplene seg unna og gikk ikke lenger

omkring sammen med ham”. Da spurte Jesus de tolv: ”Vil også dere gå bort?” Og Peter, selvfølgelig, svarte: ”Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds hellige.”

Kontroversen om Jesus gikk også tvers igjennom hans egen familie. Hans egne brødre var skeptiske, og foreslo med en viss sarkasme at han skulle bli med dem til den store løvhyttefesten i Jerusalem og vise seg frem der, på en større arena, med sine underfulle gjerninger. Jesus gjorde ikke det, brødrene dro uten han. Men etter at brødrene hadde dratt dro han opp skjult, i hemmelighet.

For Jesus var den store snakkisen på løvhyttefesten – den største høytiden i året i Jerusalem. Rett før vår tekst står det at alle leter etter han og spør: Er han her? Noen mente han var et godt menneske mens andre mente han førte folk vill. Men ingen snakket åpent om det for de var redde for prestene og de skriftlærde.

Og så kommer altså dagens tekst:

¹⁴ *Det var alt midt i høytiden da Jesus gikk opp på tempelplassen og begynte å undervise. ¹⁵ Jødene undret seg og sa: «Hvordan kan han ha slik kunnskap, han som ikke har fått noen opplæring?» ¹⁶ Jesus svarte: «Min lære er ikke min, men kommer fra ham som har sendt meg. ¹⁷ Den som vil gjøre hans vilje, skal skjønne om læren er av Gud, eller om jeg taler ut fra meg selv.*

HVEM ER JESUS?

Kort fortalt spurte de han, hvor eller hvem har gitt deg opplæring? Hvem er din læremester? Og Jesus svarte: Han som har sendt meg er min læremester. Og det er Gud selv. Og den som vil gjøre det jeg lærer, han skal kjenne/skjønne om læren er fra Gud eller om ikke.

Dette er kjernes spørsmålet i hele Johannes evangeliet, ja, i hele kristendommen, for alle mennesker nå som da: Hvem sier dere at jeg er? Hvem er Jesus? Det spørsmålet som kanskje opp

til hundre i særdeleshet og kanskje noen hundretusener i hele Israel balet med, det har siden da opptatt millioner, ja, kanskje milliarder.

Oxford-professoren C. S. Lewis, mannen bak Narnia-fortellingene, var ateist, men i møte med bibelens Jesus ble han i voksen alder en Jesustroende. Hans resonnement var at med alt det utrolige Jesus påstod om seg selv – verdens lys, livets brød, det levende vann, verdens frelser som alle må tro på, ett med Gud osv. – så var det tre muligheter:

1. Han er gal og syk. Han er sinnsforvirret og skjønner ikke hvor uhyrlig det han påstår er.
2. Han er ond. Han leder mennesker bevisst og kynisk ut i løgn.
3. Det er sant.

Når C. S. Lewis leste om Jesus, hans budskap om kjærlighet og barmhjertighet, om å tjene og gi sitt liv for andre, og å løfte opp de små og svake, så var det helt uforenlig for han med en gal og syk eller ond mann. Det må være sant.

Vi som var her sist søndag hørte radiograf og universitetslektor, Anita, fortelle om hvordan hun for tre år siden regnet seg som en humanetiker og i dag er en troende kristen. I forbindelse med et minneord Anita holdt i en kirke raste alt helt uforståelig sammen. Det eneste stedet som ga henne ro og fred var å komme i kirken, i gudstjenesten. Og når hun våget å be ble det enda sterkere. Hun strittet imot, å bli en troende og kristen, var ikke noe hun ønsket, tvert imot. Men trosopplevelsen ble for sterk, for viktig, for god, og hun slapp den helt inn. Og opplever i dag livet som helt og godt igjen.

ET UROLIG HAV

Jeg tror alle mennesker søker etter en dypere mening i alt som skjer. Etter det viktige i livet. Mennesket og dets indre har fra gammelt av blitt beskrevet som et urolig hav. Vi strever med å falle helt til ro. Tvil, usikkerhet, uro, utilfredshet – lengsel etter noe mer, ligger under overflaten i oss. Er vi inne i en smul vik så ligger det urolige

havet bak neste odde. Hvis det finnes en Gud, som mange av oss tror, så er jeg overbevist om at uten å åpne seg for han så vil jeg mangle noe. Hvis Gud har skapt meg så er det noe i meg, som bare Gud kan møte, en plass bare Gud kan fylle.

En god venn har det sånn at en kaffekopp på morgen på Circle-K, er beste resept på å se lyst på de fleste dager. Men det trengs noe mer når kreften kom som den gjorde nylig. Jeg drikker ikke kaffe, men heller ikke min favoritt, kakao med krem, kunne gi ro når jeg fikk leukemi for åtte år siden.

Jeg sier ikke at troen gjør at jeg alltid kjenner på fred og ro. Jeg er fremdeles et menneske, med et tidvis urolig hav inni meg. Men jeg opplever at troen gir meg et sted å fortøye når bølgene slår, noe å holde fast i, en trassig tro, et lengtende håp, midt i all ytre og indre uro. Jeg har midt i det urolige havet en fast grunn, en øy, å stå på. Når dødskreftene – sykdom, aldring og redusert livsevne, samlivsbrudd og andre relasjoner som

går i stå, ensomhet og tunge tanker – stikker hodet frem på ulikt vis, hvem kan hjelpe da? Hvor går jeg da?

TEST MEG

Ta meg på ordet og prøv meg, sier Jesus. Vi hørte lest fra 5. Mosebok: Disse budene er verken ufattelige eller langt borte. Verken oppe i himmelen eller på andre siden av havet. Ordet er deg helt nær, i ditt hjerte og din munn, så du kan leve etter det.

Jesus sa det samme. Gjør det jeg sier, test mine ord, min lære, og se om det fungerer. De er her helt nær deg. Prøv. Just do it! Hver eneste søndag leser vi ord fra bibelen, fra Jesus. Det handler om liv og å leve, om kjærlighet, om det vonde og vanskelige, om uro og dødskrefter, om skyld og nederlag, om tilgivelse og barmhjertighet, om tro og håp, rett og galt, tjenersinn og nestekjærlighet. Er dette fjernt fra livet? Er dette langt borte fra noen av oss? Nei. Har Jesus om dette noe å si oss i dag? Kan han være en kraft, et lys, en veileder til livet og det gode? Prøv han. Just do it!

Jesus sa: Den som vil gjøre hans vilje, skal skjønne at læren er av Gud. Ordet skjønne er gnåsetai på gresk. Det betyr egentlig å kjenne. Altså den som vil gjøre hans vilje, skal kjenne at læren er fra Gud. Ordet gnåsetai har både en kunnskaps side, skjønne, forstå, og en kjennskaps side, kjenne, føle.

Prestekollega Espen har ofte brukt bilde med en appelsin. Du har aldri sett eller smakt appelsin før. Med hodet og kunnskap kan du få mye opplysninger om appelsinen: Vekt, tetthet, væskeprosent, fruktsukker, surhetsgrad osv. Men hvordan den smaker kan bare finnes ut på en måte. Å ta en bit og smake på den. Og da kan du godt smake uten å ta av skallet, men det er ikke sikkert det faller i smak. Nei, skrell den og kom på innsiden. Først da kan du svare på om appelsin smaker godt eller ikke.

Vi sier at veien blir til mens vi går. Jeg opplever Jesus sier troen blir til mens du gjør det. Når du

smaker på den. Når du skreller deg inn og tar en bit. Når du ikke bare går i en gudstjeneste men når du tar del, åpner deg, smaker og kjenner etter. Det er viktig med kunnskap om kristen tro. Det er viktig å tenke og etterprøve. Men uten hjertet, uten erfaringen og opplevelsen, uten følelsene og å prøve troen ut i praksis så blir det et utenpå vurdering. En avstandsvurdering.

Hvem er Jesus? Jeg kan gi deg masse litteratur om det. Men Jesus ber oss teste han i praksis. Just do it! I bønn, i tilbedelse, i stillhet, i å lese og etterleve hans ord. Om å elske, tjene, vise barmhjertighet, tro og håpe. På at han har hjelp å gi av en annen verden. At hos Gud så kan vi finne ankerfeste for vårt urolige hav. I liv og i død.

319: Lær meg å kjenne dine veie